

на друга страна ни е пжтя. Ний по баира
ще минемъ.

— Страхъ ме е, — каза Параскевица.

— И тазъ хубава. Ами азъ нали съмъ съ
тебе? Кой смѣй да ми излѣзе насреща? Я да
ми се покаже само, — каза Колю и похвана
ножа на пояса си. Параскевица се усмихна.

Нахраниха се и докато жената се качва-
ше на колата, Колю развърза дългата си
кесия отъ синъ платъ и се разплати. Филипъ
пакъ му пришепна нѣщо.

— Остави тѣзъ приказки, Филипе, — раз-
сърди се Колю. — За какъвъ ме връзвашь ти.
Азъ такъвъ чилиакъ не съмъ!

Филипъ излѣзе да ги изпрати. Бъчвата
заемаше повечето мѣсто въ каруцата, затуй
Параскевица и Колю бѣха седнали отпредъ.
Колю пое юздитѣ и завъртѣ камшика. За
мигъ свѣтлината, която излизаше изъ врата-
та на кръчмата, падна връзъ тѣхъ, следъ туй
каруцата мина на тъмно, заплеска изъ калъта
и се изгуби. Отстрани се тъмнѣеше водата,
все още широка. Къмъ срѣдата, дето бѣше
бързеятъ, се чуваха да се плакнатъ вълни, а
на края водата бѣше тиха и гладка — оглеж-
даше се тамъ небето и нѣколко звезди. Въ
селото бѣше тъмно. Филипъ се прибра и за-
твори кръчмата.